

TARBAY EDE (1932) Budapest

TARBAY EDE

Borotvaélen

„Az álom létra, föl, s alá, a mélybe.
Felfoghatatlan a kínok szenvedélye.”
(Keresztes Szent János nyomán)

Egy emberélet végső állomása
előtt a vándor felnyög és megáll.
Akár ha volna villamosra várva,
egyszerre látná önmagát a nyár
nemrég elvesztett fénykörében
s béklyóval terhelt öszvérképpen.

Kövek között ereszkedik le
(négy vézna lábon rongy, pata),
besántikál a patakvízbe.
Egyszerre már nem önmaga.
Foltosra kopott szőre csillog.
Fülében lógó bádogbillog.

Villan, rám száll az álom csendje.
Felülök. Holt a kemencében.
Izomrángás eszméletemre
vezérel engem. Hallom, még nem
rikolt a kakas lélek-hangja,
mint Péternek, ki megtagadta.

*Lomhán, akár ha csóka hosszan landol
ablak-négyszög mögötti égi térben,
mozdulatlanul mozgó lénybe léptem.
A lélek és a madártest karambol-
találkozása (fény arcomba karcol)
az elképzeltbe vonzza semmiségem.
A földtől távol, mégis földi térben
a lét és nemlét lassan összehangol
anyag-valót a szellemi világgal,
sorokká bomlót tömbyszerű szöveggel,
vihar önmagát csupasszá tett ággal,
a lassuló nap süllyedését tenger,
ahogy magába oldja megadással
zsarnok-ukázt a megalkuvó ember.*

Tűnődő tündöklés az őszben
(ökörnyálvonta levelek,
nap süt, nincs egy cseppenő eső sem),
a homokóra nem pereg,
s mint visszatérő régi Éden:
papírrepülő száll a szélben.

Címeroroszlán feje mozdul,
 arany sörénye zörren, hallom.
 A napsütésben óra kondul.
 Torony falán kúszik az alkony,
 és rézkeresztben megpihen
 pogánytól elfordult hitem.

*Két tűzfal között az üres telken
 tenyérvnyi cigány-cirkusz áll.
 Ostorral csapkod egy huszár,
 jósnő tarka szoknyája lebben,
 a ponyvanyílásban, keretben
 kalitka nyílik és madár,
 lebegő lányka, szállva száll.
 Rám néz. Érzem: a szemem rebben.
 Csábít a soha nem tapasztalt
 izgalmak hívó kavargása,
 ígérete egy nagy kalandnak
 a légtornász-mez csillogása,
 ha légbe lendülő alakzat
 emel egy roppant kupolába.*

Éjfél-idő, egyszerre: ó, új,
 függesztett ón nem földi térben.
 A tekintetem visszafordul,
 nyomán távoli múltba léptem,
 ahol az álom-lét határa,
 akár a ködben utcalámpa.

A mosókonyha sűrű gőze
 repedt, tenyérvnyi ablakot
 salétrom-fallal mosott össze.
 Már nem tudom, hogy hol vagyok,
 alámerülök, fenyegetve
 álmomba lép a tegnap este.

*Egy feketébe bugyolált alak
 fekszik a szűk, tükör alatti polcon.
 Oly mozdulatlan, teste mintha ólom
 lenne, hiába lépek, ő marad.
 Akár a varjak. Eltűnik a nap.
 Nyüszítenék, de bedagad a torkom.
 Valóság? Álom? Nézem. Forgolódom.
 Olykor a kertben, gyümölcsfák alatt
 énelém gördül. Máskor tornyosul.
 Időnkint, mint a luftballon, dagad,
 és cseppfolyóssá válik, ha a pad
 deszkáján látom. Irgalmatlanul,
 akár az átok, bennem félelem.
 Hol ködbe vész, hol felködlő jelen.*

Dunnába jó merülni mélyen.
 A ludak tolla fölmeleg.

Mintha lennél angyal kezében.
 Álmod tovább fokozva legszebb,
 ha szél megzörögтет ablakot,
 dunnád orrodig húzhatod.

A felhő édes, rózsaszín,
 Egy nagy kéz lombokat suhogtat,
 párás az ég, akvamarin,
 és rózsabokrok virágoznak.
 Csalogató a pihés pára.
 Belefullad az utcalárma.

*Fehér gúnárral farkasszemet nézek.
 Kettőnk fejének büszkesége egy.
 Mögöttünk zöld a bokor, és az égnek
 kéksége minden kéknél élesebb.
 A szembogara hirtelen sötétebb.
 Fejét felkapja, és én dermedek.
 Fűlértő hangja, dallama nem ének.
 A színes kép egyszerre barna lett.
 A sipítással, mintha sárkány lenne,
 arcomba fújja rossz leheletét,
 és belecsíp a felkapott kezembe.
 A bőr hasad, és látok benne vért.
 Volt pillanatok sűrűsödnek percbe.
 Barátkozásunk végleg véget ért.*

Az ősz és gyérült tonzúrám mögött
 egy másik ősz lesz élő, eleven:
 a városszélhez vezető közök.
 A Bethlen-bátyát látom hirtelen,
 előtte, mintha vizes kátyú lenne,
 benne egy arc: építő fejedelme.

Papírt sodor a szél. Egyszerre felkap,
 kering velem a háztetők fölött.
 Jelenné lesz a múlt, és mindent megszab,
 mi gondolat, és hozzá eszközök:
 kezemben már a sodródó papír,
 mit konokságom mindig újraír.

*Éjfél. A számok világítanak.
 A Házsongárdi temetőben járok.
 Színesedő ágak között a nap
 csurig betölti avarral az árkot.
 Én rajta, akár Krisztus a vizen.
 Nem süppedek se bokáig, se térdig.
 Földön gázló kamasznak senki sem
 mutatja magát. Lesből végigmérik
 a tolakodót. Tekintetük szúrós.
 Mintha látnák, még nincs elszánás bennem.
 Még nem emeltem vonómat a húrhoz.
 Még minden kusza, minden értelmetlen.*

*Nem tudhatják: kés élén egyensúlyoz,
kegyetlennel játszom még kegyelemben.*

A padlás, pince súlyosan
emelkedik a titkos térbe.
Egyikben porfelhő suhan,
másikban szénpor söpredéke,
de nappal minden vert arany,
a pajzsnak zengő hangja van.

Ha bokrokon túli kertből látom,
a kettő egyé olvad össze,
pokoli és mennyei álom,
gyökér és lomb, diófák törzse.
A régmúlt, végül, meglehet,
párába búvik, ellebeg.

*Nyár ellenére cseppfolyós idő.
Az ablaktábla, kívül, könnyezik.
Egy mind nagyobb csepp falja kölykeit.
Zsíros koszfolttól csápjá lesz, kinő.
Az akkor lomhán hézagos redő
lassan kinyitja régi réseit.
A suttogás hátrálni kényszerít.
Akár a vadhús, bőrrel összenő.
Türemkedik. Rákossá szennyeződik.
Sejtburjánzása szívós taplógomba.
Ha almafáról szaporítja bőrit,
kívül-belül emészti, alattomba.
A fehér lapra kormos tinta ömlik.
Félelemtől lángol a kályha torka.*

Az ágyúzajban Borodínó
és Ferencváros egyé válik,
az egyikben nagy képzelettel, író,
másikban én, a földben vállig,
a történelem telhetetlen,
ha ember harcol ember ellen.

A házak füstje lassan foszlik,
mögötte tisztább lesz az ég.
A csend-burokba beleordít
egy hang, és torzzá lesz az ép,
a fehér papírt összetépvé
két kéz árnyéka lép a képbe.

*Ahol a fény és árnyék összeér,
az alkonyatban éle elmosódik.
A feketétől szürke a fehér,
és feloldja a valóság csomóit.
Az esthajnal határa ösztövé.
Sem ez, sem az. A semlegesnek jó itt.
A hallgatás rossz igennel fölér.*

*Ki mozdulatlan, guillotine-ra bólint.
 Öreg lyukakból dohos szél-szag támad.
 Az elfelejtett újra eleven.
 A csontozatra dinoszaurusz-állat
 izmot és bőrt növeszt. A félelem
 a hajnalt váró gondolatra szárad.
 Az ősi ösztön tombol. Féktelen.*

Köd ül a Kárpát-medencében.
 A repülő-start elhalasztva.
 A várható, szuroksötéten.
 Egy arc se fordul másik arcra.
 Kettő között a félhomály
 zavaros vízzel telt pohár.

Ecet és epe. Életek
 sodródása két forgószélben.
 Parancs: a szögletes kerek,
 aranymedál a papírérem.
 Kulissza-szagú ál-világok
 között kilobbant fáklyalángok.

*A lélegzet leverten, néma csendben.
 Az emberek már előbb megdermedtek,
 mint trónfosztottak plasztikom-teremben.
 Némaságunk emel szavunkra fegyvert.
 Kimondatott a tiltás: nincsen lélek,
 csupán az élők életműködése,
 a tudómozgás levegője éltet,
 lüktető vér, mit szív pumpál az érbe.
 Agysejtjeink kaptáros képessége,
 az elfelejtett emlékek sora,
 derű, ború egymás nyomába lépve,
 egy húrtalanná roncsolt zongora,
 melynek mögötte annak szelleme,
 a mehtagadott szavakból zene.*

A kert sötét. X-lábú asztal
 mellett a zsongás dallama
 egyhangú, mégis fölmagasztal
 a csillaghullásos éjszaka,
 míg máshol sártól barna békák
 görögve járnak esti sétát.

Lábam előtt park, fák hulláma.
 Gyötrő szélben lombok hajolnak.
 Levélen napfény, aranysárga.
 Egyszerre múlt, jelenben holnap.
 A hullócsillag fény-rigó,
 valósnál valódibb való.

*Eső után a Cuha megdagadt.
 Míg aláömlött, lettem foglya
 barlang-mélynek, hol Sobri Jóska*

*meghúzódott, ha Győr felé szaladt.
 Én fönt, míg Vénusz felbukott alant,
 emelkedett a habból. Fogta
 fibulás leplét, feltartotta.
 Ragyogni kezdett lomb között a nap.
 A fényesség, ikonok aranyfüstje
 előtt a görög istennő, a lány.
 A fehér szőttes változott ezüstre,
 én – képzeletben – Pánná, oldalán.
 Forrás mellé feküdtünk karcos fűbe.
 Mit meg se tettünk, tettük igazán.*

Az olaj-fehér ajtófélfá
 felhők módjára rendeződik.
 Mellőle a tapéta, téglá
 ereszkedik küszöbig, földig,
 onnan tovább, a pince-dohba,
 ahol a fény egy zárka foglya.

Borospince falán a háló.
 Fekete-szürke, szétszakad.
 A tüdő fújtat. Már ziháló.
 Távolodik a célszalag.
 A torpanások sokasodnak.
 Faggyúgyertya. Hordóra olvad.

*Sör és pálinka és bor, keveredve.
 Az éjszakában bizonytalan lépek,
 mint medve, aki erjedt málnát tépett.
 Végül forrásvíz csöppen a kezemre.
 Mert Isten nézett, úgy éreztem: égek,
 és fantom-fájás gyötri az agyam,
 majd kiürül, koponyám parttalan.
 Körülöttem a sötét még sötétebb.
 Mi kívül, annak torz alakja van:
 horpadt, akár a lyukas gumilabda,
 mi tétovázva ível a magasba.
 Fogatlan száj, még jobban félreccsapva.
 Végül, mintha repülő földet érne.
 Nem landol. Csattan. Trágyadomb közepébe.*

Emberarcokon gumiálarc,
 mosolyuk mögött fém ragyog,
 célratörő kérdésük száraz,
 és mind melletted oldalog.
 Alszol. Árnyékok sokasodnak,
 és kakasszóra összefolynak.

Bukdácsolás a Golgotán.
 Koponyacsontok, lábszárcsontok.
 Júdásnak mondja egy: „Komám,
 harminc ezüsttel nem vagy boldog?”
 Lenyúl, csontokat szed a földről.
 Dobálja. Ügyes, profi zsonglőr.

*A félhomályban Tesla-magnó kattan.
A felragyogott napunk eleven.
A vallomást, barátnak, megtagadjam?
Gátszakadás, és árad, szertelen.
Míg részegségig csillog fel a múlt,
a mágnesszalag alattomosan
szavakat rögzít, legyenek tanúk.
Az árulás most polcok közt oson.
A hang-barázdák földdé válnak.
Közelíthet a sanda magvető.
Keze a zsebben. Cowboy. Támad.
Lehetsz fölényes, néma, megvető.
Kibúvónak látszat-alázat.
A pengeéltől vér buggyan elő.*

A láz. A száj pereme csorba.
A műtőasztal szíjait
– csontig vágnak sovány húsodba –
le kéne rázni, széthasít
minden valót a szúrós éter –
aztán a test, borítva gézzel.

Fekete égből hó pilinkél.
Ébredéskor egyetlen vércsepp.
Gyerekké lettél, álmot hittél.
Mit nem értettél, most már érted.
Ajándék volt a hó, a szálló,
az altatásban megült szánkó.

*A hajnal hűs, az alkony langy-meleg.
Kettő között a nap az égre tárul.
A rekkenőből támad fürgeteg.
A felkapott tárgy pörög, földre ájul.
A nádas zörren. Puffanó bugák,
mint gumibotok, csapkodják a fészket.
A halnépség más népeknél furább:
villámcsapásra lágy iszapba mélyed.
A madarak még küzdenek a széllel.
Szeszélyes most az erő áramlása,
szokatlan úton landol mindje szárnya.
Harci gépnek ilyenkor motor-fék kell,
ne csapja földre, levegőbe rántsa.
Természetünk küzd élőekkel és fémmel.*

Villanykörték burkai égnek.
Szobám falára saját vérem ömlik.
Számra fagyott a karácsonyi ének.
És testem porát koponyámba töltik.
A szemüregből mégis könny szivárog,
ahogy a mélyből emberekre látok.

Emberek? Lábak, néha ló, paták.
Tüdőt fullasztó kén szagát megérezem.
Ragacsos kéz a nyakam fogja át.

Megfojt? Kegyelmez? Elhalasztja? Még nem
 emel cirkuszi ponyva magasába,
 hogy onnan ejtsen beton-pástra.

*Ég és pokol. Magasba, mélybe.
 Emelkedés és aláhullás.
 Gyümölcsöskertben angyal pásztáz.
 Tüskés kórók, gaz szövevénye.
 A sötétségek vaksötétje
 mélyén karmosok karma kurkász.
 Lombok fölött a hajnal párás.
 Ködből simulnak át a fénybe.
 A hétköznapok ellentéte,
 akár a friss bőr és a hámlás,
 mint múlt és jelen összessége,
 heg mögött a szike-nyom, vágás,
 tusakodásra nyugvás, béke,
 és kizsendül az őszi szántás.*

A nap följebb, lejjebb az árnyék,
 és délidőre semmi sincs körül.
 Szénaboglya mélyébe szállnék.
 Míg lent a hűvös, hőség legfölül.
 Csupán a fény vakító orgiája,
 és föld fölött a föld mélyéből, pára.

Egy városszéli házból épp kilépve
 már láthatom az Airport fényeit.
 Az úton túli mező szürkésege
 mögött a határ kőfal, lépteink
 hangját követve járok, mocsárszélig.
 A süppedésem nyomasztóan érint.

*A nyár lehúzta redőnyét. Kizár
 esőbe, hóba, fagyba. Vad kutyák
 tüdeje reszket. Mindegyik zihál.
 Kerülgetik az utcák kátyuját.
 A szél levélből dombot komponál.
 Lábam nyoma már mindinkább kuszább.
 Nincs Ariadné, vezető fonál.
 Megalkuvással várunk pusztulást.
 Mint munka nélkül tengődők szeme,
 homályosan tekintek másik partra,
 ahol talán a járda sebhelye,
 az évek óta mind tágulóbb padka
 bár kiflivéget, kincset rejtene!
 De semmi nincs. A remény megtagadva.*

Éjszakánként lehántva rólam álmom,
 és Pompeji iszonyú pusztulása,
 menekülés a tűztől, bármi áron.
 Az éjszakának parttalan határa.
 A csend mögött morajlás. Hangja tompa.
 A szántóföldön perzselt búza csonkja.

Az ószre készül vén ló és paraszt.
 Érzem, ekéjük a lapocka-csontom.
 Mint részegekben, bennem már a dac:
 Kapaszkodok egy vasútisín-csonkon.
 A féларasznyi nyúlik, kilométer,
 vonat robog rám százás sebességgel

*A csend kemény, mint érett dió burka.
 Fel kéne törni. Markold. Roppanás.
 Lágyabb hanggal hasad a kolbász, hurka,
 ha serpenyőig dagad a parázs.
 Kígyótojások hangtalanul nyílnak.
 Már újszülöttje veszélyes nagy féreg.
 Madárkoncert hajnalban gyászra virrad.
 Nem menekülsz, ha mérgét issza véred.
 Varázsköpenyünk földet söprő slafrok.
 A prosperói pálca összetörve.
 Míg képzeletünk betonkockán klappog,
 a Grál-kehely kicsorbult agyagbögre.
 Tükörben próbálsz keresni egy arcot,
 Reményed néz rád, összetöpörödve.*

Egyszerre ház a messzi horizonton.
 Fehér, meszelt fal, ablakok, tető.
 A mély álomban emlék: vonszolódodom,
 és verejtékünk szeretőkre nő,
 hártává lesz, mint kígyóbőr, ha vedlik.
 Látszat-lámpák mutatnak utat estig.

A függöny felszáll. Színpadon didergek.
 Csak reflektorfény vakító ruhám.
 A nézőtéren ülő énem szenved,
 mint kontra-alt a felzet kántusán.
 Micsoda örült álom már megint!
 Vak karmesterem rám néz és beint.

*Az idomítás csodája az ember.
 Nem a parázssal betanított medve,
 oroslán, kit csípett az ostor nyelve,
 kockacukor, mit táncos kutya nyelt el
 két lábra áll, hunyózó szolga-kedvvel,
 vagy elefánt, az ormányában penge
 – nagy fa-beretva –, engedelmeskedve
 habot borotvál, közben lépni sem mer.
 Ember-lénynek a csipesz és a kés
 felvillanása, fülbe sűgva, szó,
 a lámpafényben kérdés, vallató,
 hátrálni kezd a nemrég még merész,
 csak kiszámított legyen az a csapda,
 ami a lelket csapdájába csalja.*

A fák alattam juhok, vedlenek.
 Szívíg szorong az ember-értelem.

Hallok zihálva fújó lelkeket,
 az üldözésük, érzem, féktelen.
 Megfordulok. Az ágy komisz, kemény.
 Új rovást látok szájam szegletén.

A csonkolt földön gőzölgő szurok
 – november hűse váltja ki a párát –
 helikopterről: lüktető burok,
 a mélybe fúlót sehonnan sem látják,
 csak azt, örömmel: egyforma lett minden,
 akár akiket elhagyott az Isten.

*Kezdetben volt az erdő csendessége.
 Száraz levél törése robbanás.
 Más már a pára, vadkan árnya más.
 Csak gyantacsepp, fenyőfa vésett vére.
 Villanások köpenye vág az égre.
 Egy kéz, mely kapkod. Száj. A foga száz.
 Az indulattól megreped a máz.
 Mindent betölt parancsa, üvöltése:
 „Vadak, a nyers és véres húst zabálók,
 fogakkal tépők, agyarral hasítók,
 készüljetek, vadorzók settenkednek!”
 Még nem látjuk az özvegy-pókot, hálót,
 ki játszik majd, mert ismeri a titkot,
 a nesztelent, a varrótűnyi fegyvert.*

Az égre frissen kiöntött beton
 (a keverőgép fönt magányos felhő,
 amit kiöklel, minden színt bevon)
 lágyan csorog le, majd a földről felnő,
 mutatva, párban, lépteim nyomát.
 Bár állok én, a nyomom megy tovább.

Mind súlyosabb a cipőtalpam.
 Valaha így nőtt rá a sár.
 Töröltem róla szakadatlan
 fűvön, majd jött a vízszugár,
 pocsolya lett a kád ölében.
 Nézem a lábam vaksötéten.

*Mintha sebek nyílnának kés nyomán
 – szike hasít így műtőasztalon –,
 autófék, csengő, hajnal alkonyán.
 Belénk hasít. Álomból hallgatom
 egy pillanatra sötétbe meredve.
 A csend se nyugtat. Ismétlődést várok.
 Nézek még mindig reszkető kezemre.
 Egy emberélet, máig élő átkok.
 A lámpafényben megtelik spirál-
 füzetlapon a négyzetháló rendje.
 Míg rámeredek, olvasom, mi áll
 a sorokban és sorok mögött, rendbe.*

*Letarolt múltam pusztaság, sivár.
És beleszürkül minden a jelenbe.*

A hó alól, amikor olvadt,
a tékozló nyár jött elő.
Tudtuk, az alma belerothad,
alom a földdel összenő,
de magházából majd a mag
kihajt, ha itt a pillanat.

Míg tűz emészti föl a kertet,
a láng az eget ostromolja,
fáradt álmom is belereszket.
Lélekkharangból vekkeróra.
Kinézni jó az ablakon.
Csonka ágakon hó-halom.

*Lopakodva eljött a tél. A fákat
aranyba vonta, csalóka fenségbe.
A törzseket párázó ón-fehérre
dermeszti, tudja: ellenébe lázad.
Szelet hasítva oson közelébe.
Megtörtetnek még eleven ágak
emlékei a volt tavaszi lángnak.
A csontos ujj a maradékot tépte.
Diadallal hasított minden törzset,
mi azt hihette: nincs már porkoláb.
Az ember áll. Alatta összegörbed,
gubancolódva mondja azt: tovább,
túlélni kell a fagyott szőlő-göbnek
a tél kemény, kegyetlen ostromát.*

Az álmok szürke, megkopott ruhák,
a fák, az ég, az öntudatlan létem,
és egy méternél nem látok tovább,
az ébredéssel mégis megelégszem.
Tudatomba visszatért színekkel
érzékelem: vagyok még szabad ember.

Csak lépni rossz. Könnyebb az álmaimban.
Nem kell örökké magam elé nézmem.
Ami ott, egy pillanat, és itt van,
nem így az esti, lankadozó fényben,
mikor a tárgyak távolsága nő,
és súlyuk is, akár az utcakő.

*A vének útján lassabban jár a láb,
megbokrosodva olykor, mint a ló.
Feledve már a régi név: Rigó.
Helyette átok: „Lódulj már tovább!”
Ha szobafogság – csúz a porkoláb.
Emlék csupán: a jégen csúszni jó!
Bukdácsolásra: „Részeges tahó!”
Még bámulunk: ki volt az ostobább?*

*Meredten nézek törött árnyékomra.
A járdaszélig akadozva kúszik.
Kapaszkodik egy orgonabokorba.
A levelek közt susogva kaput nyit
a sűrű lomb, a lábat visszafogja.
A perc pereg. Az idő földbe búvik.*

A kutak láncá néha zökken.
(A csurig dézsa billegett.)
Egy-egy vízcsepp a kongó csöndben.
Rajta nap fénye szédeleg.
Borzong a bőr, szűkül a borda.
Tekintet tapad baltafokra.

Mintha a vödör súlya lennék,
a ráakasztott vas-kolonc.
A Hold a víz színén kerek még,
vibrál a pára, fényporos.
A láncról pikkely, rozsdá perceg:
volt hangok, képek élesednek.

*Balladás víz, csonka fatörzsek,
benne, mögötte, fölmeredve,
mint egy óriás kőszekerce,
szikla-utóda élő őrnek.
Az apró ember összegörbed,
mintha műtőasztalon lenne
– hetvennégy évem hull a csendbe –,
és elhagyja az anyaföldet.
A kettős emlék összefolyva
a pillanatot egybe fogja
(kaszált fű így a szérűskertben,
mikor púpokban áll a boglya).
a vers-alakban minden rendben.
Csodálkozik, de beleretten.*

Nagy kőtáblákon szétfolyik a véset.
A kő maga is cseppfolyóssá válik.
Meddig késik még a végítélet?
A várakozók tömege csak ásít,
aztán röhögnek, mint az orfeumban,
és szédelegnek, kívül, életuntan.

Az ébredés, a józanság a rosszabb.
Összefolyik a valóság és álom.
Szabadítói mindenféle rossznak,
ha a gonoszság üdvözítő kánon.
Már nem tudom, hol állok, hirtelen
egyszerre itt, s a szent Sion-hegyen.

*Szomjazzuk már, Uram, a megváltásod.
Nem mint a föld, mely vízzel öntetett.
Most szikkadt lélek érez szárazságot.
Rőt téglapor száll. Mindent eltemet.*

*Fogak között csikordul. Sebeket
hasít nyelvünkbe, mint üvegszilánkok.
Torkunk szorítók. Már lélegzetet
se merünk venni, lépni sem, mert árok
tátong előttünk. Mélyén életek,
letarolt és szétszabdalt virágok.
Fölöttük három angyal tévelyeg,
megütközéssel hallják a sirámot,
nézik a rajtunk égő bélyeget.
Uram, segíts, ha hozzád felkiáltok.*

Mint némafilm, a nap pereg,
fogaskerek szakítja, kattog.
Olykor megáll. Az emberek
mutatnak hőtől olvadt arcot.
A negatív is tele karccal,
akár a nappal, este, hajnal.

Villanásnyi felismerés:
A jelen időnk eldőlt játszma.
Katedrális-nyugalom és
tekintetünknek szűk határa,
akár a rongy, gépeken foszlik:
Lúgokban péppé széjjelbomlik.

Az anyaföld, mint anyánk méhe,
megőrzi azt az életet,
mi tiszta szavak szomja, éhe,
legyen bár néha lázbeteg,
ha bizalom van, napsütéstől
a nyár a téllel összebékül.

(2007)

